

DEN PRVNÍ

sal se rok 2017, osmý den měsíce července, zrovna po třetí hodině odpolední, když v jinak poklidném Předíně – vesnici to v okrese třebíčském – počal se neobvyklý ruch. Zprvu jeden bojovník sám, jenž na sebe pozornost kolemjdoucích hrou na prazvláštní malé ozvučné dřevo strhnouti by snadno mohl, kdyby jich bylo. Už o půl hodiny později nebyl tam sám, nýbrž s jakousi bojovnicí živě hovořil. Čím blíž pak bylo hodině šesté podvečerní, tím více rostl hlouček bojovníků a bojovnic, kteří se tam srocovali. Šestá hodina odbila a k hloučku dorazil kapitán s plavuškou a po krátkém rozhovoru odebrali se všichni dohromady za vesnici, majíce zamířeno do přístavu. Vydejme se nyní sledovati další osudy těchto třinácti mladých Vikingů a jejich lodi vedené zkušenou posádkou...

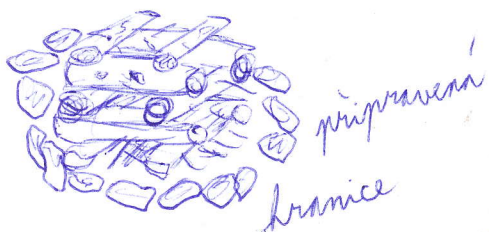
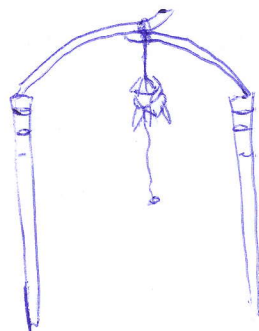
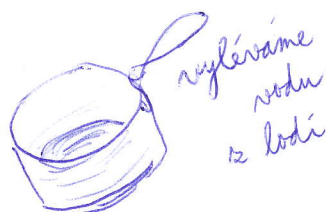
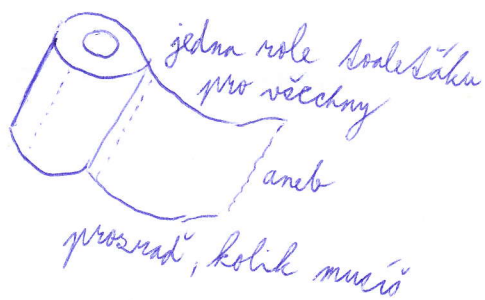
o cestě ku přístavu cvičili se naši cestovatelé ve všemožných věcech na moři potřebných, připravovali se na mimořádné události včetně nácviku, jak chrabře skonati, aby se jejich duše mohly do Valhaly odebrat. V přístavu bylo znát, že někteří z nich jsou zřejmě na lodi poprvé, ale tito nenechali se zahanbit a brzo křižovala jejich loď vody daleko od pobřeží vedená mistrně a spěchající místy rychleji než obdobná loď s dvojnásobnou posádkou. Jejich bezchybná plavba však netrvala věčně. V hlubokém moři zastihla je mlha hustá jako mléko a bez země na obzoru tápali ve vlnách drahnou dobu. Leč nakonec přeci se jim podařilo na vytoužený cíl narazit a na ostrově šťastně se vylodit. Ubytovali se pak ve vesnici Camp [camp] společně s druhy slovutného kapitána Drage Bellsona. Po občerstvení a krátké prohlídce Campu byl zapálen slavnostní táborák, u něhož dlouho do noci se hrálo na nástroje a zpívalo. Noc byla poměrně jasná a teplá, pár bojovníků si proto ustlalo pod širým nebem.

Adam

ŽRAVÁ
 ŽANETA KAMARÁDSKÁ
 MÍRUNEMILOVNÝ
 ELIŠKA
 DRSNÝ
 KATKA
 MÍŠA
 DRZA
 DORCA
 DRAGE
 FIKANÁ
 ANONYMNÍ
 ŠÍLENÝ
 SAMIS
 MILÁ
 MARKÉTA
 FAZOL
 ADAM
 VESELÝ
 VLÁDA
 JARNÍ
 JIRKA
 MASOŽRAVÁ
 MÍŠA
 VTIPNÁ
 VERČA
 BOJÁCNÁ
 BARČA

kapitán
 plaváček

křiváček
 sláckých
 bojovníků a bojovnic

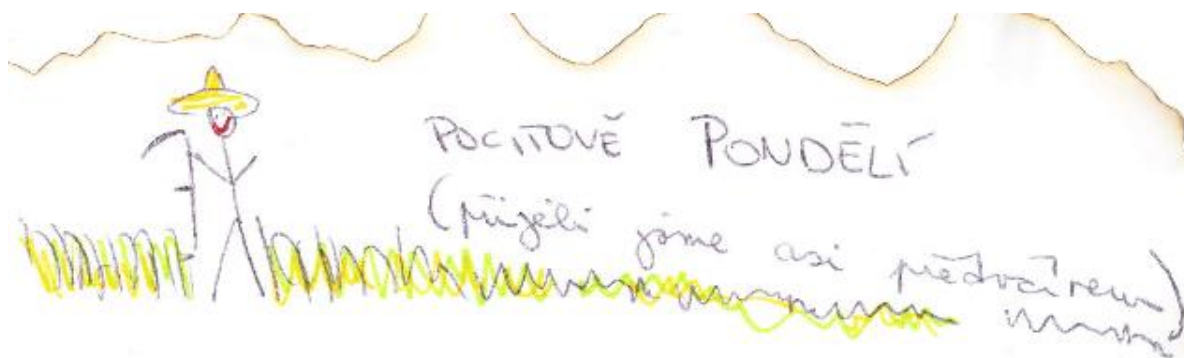
hrozí nám potopa! ?

Neděle 9. 7. 2017

Ke snídani byly buchty. Následně proběhlo rozdělování prací. Bylo nutné postavit kadistan, sprchu, sušák a hlavně Karolínu. Kdo neměl co dělat, případně už svou práci skončil, šel na dřevo. Ze soušek se osekávaly větve a kmeny se nosily do tábora. Zde jsme je rozřezali a nasekali na polena. Práci jsme krátce přerušili kvůli obědu, těstovinovému salátu, a polednímu klidu. Jakmile bylo všechno dřevo pořezáno a uklizeno, převlékli jsme se do plavek a vyrazili k rybníku. K svačině byla jablka a sušenky. Za ní následovaly hry. Přesouvali jsme se po kládě podle data narození, převraceli naloděný vor, protahovali si lano pod oblečením a rozplétali uzel z ruk.

Bylo seznáno za nezbytné vytvořit si vlajku. Vyfasovali jsme tedy barvičky a začali jsme činnost. Na barevném, převážně modrém, pozadí jsme vytvořili bílý drakar a červený štít se zkříženými sekry. Barvy se nanášely prsty, a tak jsme se všichni důkladně zašpinili. Kluci vyrobili stožár, vlajka byla vyvěšena a mohlo se jít večeřet. Namazané chleby. Poslední bodem programu bylo setkání. Usadili jsme se v kruhu z loučí a kdo chtěl, mohl nejprve pochválit sebe a pak i někoho, kdo mu ten den udělal radost. Pár bdělců pak ještě u ohně hrálo Kontakt.

Doroty

Milý deníčku,

skoro zataženou teplu noc vystřídalo příjemné ráno. Nevstávali jsme tak brzo, jak jsem očekávala. Pocitově po 7. Snídaně, hygiena, chystačka a valíme. První sekáčský den. A pro mě ÚPLNĚ PRVNÍ! Těším se ☺

Jdeme přes les a už jsme tam! Nácvik broušení a jdeme na to! Sek, sek, hop, hop... docela to jde, čučím ☺ Sekáme, kosíme, brousíme, povídáme, opíráme se o kosu, roznášíme pití... lány trávy padají jak hrušky ☺ Makáme jak diví. Svačina! Mňam! A pak zas kosíme, brousíme, opíráme se... opíráme... opíráme... ☺ Únava, uf! Hurá, HOTOVO! Cestou zpátky povídáme a těšíme se na oběd! Luxusní fazolový guláš! Polední klid? Né, koupačka! Někteří dobrovolníci se dokonce umyli mýdlem! Rebelie...

Krásné divadelní drama vikingských bojovníků. A za chvíli už my! V kůži těchto dobrodruhů hrajeme bojovku a náramně se bavíme. Náš tým teda končí až nápadně často a brzo na pohřebišti... ale sranda byla! Tři kola nám pomohla vrátit se do všech třech druhů vikingského bojovníka. A jako odměna už nás čeká svačinka.

Další divadelní představení! Dvě engmyrské děvy a náš úkol! V lese najít písmena, z nich popsat, co chceme získat. A my bažíme po VODĚ. Po dlouhém přemlouvání, pantomimně a vyluzování engmyrských pazvuků se štěstí usmálo i na nás! Vychlazená kofča... TO CHCEŠ ☺

Véča... mňam... termix... mňam. JÓ A VÍŠ CO DENÍČKU? ADAM MÁ DNES NAROZKY! Gratulujeme! Ohýnek, písničky, hvězdičky... ☺

Jó a moje nejoblíbenější část dne – rituál ☺ V lese to díky pochodnám, svíčkám a hudbě vypadá jak v pohádce. Pomocí korálků oceňujeme sebe a ostatní lidi, kteří nám nějakým způsobem zpříjemnili den. Krása. Tak dobrou noc, deníčku... a zítra zas ☺

Martá

Úterý 11.7.2017

nes ráno pršelo. Ranní rozcvičku jsme tedy měli v dešti. Snídat jsme museli uvnitř ve stanu. Naštěstí pršet přestalo, když jsme dosnídali a šli jsme kosit trávu. Měli jsme na to ideální počasí. Mnohem lepší, než to příšerné vedro, co bylo předchozího dne. Při kosení jsme naneštěstí narazili na hejno agresivních včel.

Odpoledne jsme měli velmi pestrý a zábavný program. Nejprve jsme hráli hru v týmech na vojáky a léčitely. Týmy si měli navzájem krást léčitely a tak přicházeli o členy. Potom následovala interakční šifrovačka s detektivním příběhem zasazená v čínském prostředí. Tato aktivita byla super, akorát by to na ni chtělo více času. Pak byl jako vždycky táborák a večerní chvála účastníků. Pak následovalo půlnoční překvapení v podobě Darth Vadera a jeho armády a noční hra na schovávanou s cílem ukrást jakési artefakty. Tato hra byla velmi sadistická v tom, že nám zamazali obličej nějakou vazelínou a moukou a v tom jsme měli spát a také v tom, že koho našli, ten byl následujícího dne bez snídaně a svačiny. Navíc nám sebrali svítilny, takže v lese hrozilo zranění na nerovném terénu.

Středa 12.7.2017

Náš den začal vlastně celkem pozitivně. Nájezdníci ráno zbaběle prchali a my jsme se mohli bezpečně vrátit do tábora. Sice mohli snídat jen tři lidi (kteří dokázali v noci získat runu), ale i přesto jsme vyrazili do práce. Kosení už nám šlo natolik, že jsme stihli zbývající trávu zpacifikovat do svačiny a ve zbylém čase se vykoupat v rybníce. Pak konečně nastal čas oběda, který byl pro některé z nás zemí zaslíbenou, protože jsme konečně mohli bezstarostně hodovat.

Následoval polední klid, ta naše vítaná část dne, kdy můžeme dospat (například po noční hře).

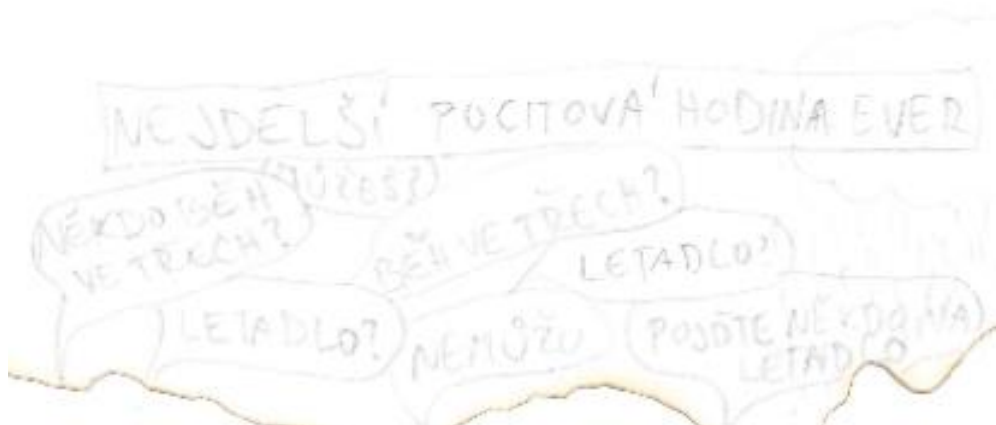
Odpoledne jsme si vyzkoušeli práci slepého sochaře. Část lidí dělala hlínu a modely a sochař měl za úkol poslepu natvarovat hlínu podle modelu. Podařilo se nám to i navzdory hrůzyplné gymnastice. Později jsme trénovali rutinní úkoly ze života vikingů, například skákání s ukopnutým palcem, ochrana kapitána, couvání na kraj lodi a mnoho dalších. Naši bezkonkurenční favoriti byli úprk ve třech a přenášení vikingů v bezvědomí (pracovní název letadlo). Nutno podotknout, že výše zmíněné aktivity byly velmi vyčerpávající, ale za odměnu jsme od kapitána dostali další runu na svůj dřevěný amulet.

Vypadala takhle:

Večer jsme hráli a zpívali a tradičně provedli korálkový rituál (akorát ve stoje, protože bylo mokro).

Verča

Den šestý

Už od samého rána se pro mě den nesl ve znamení pozvolné regenerace následků dne předchozího. I proto jsem s překvapením zjistil, že jsem úspěšně zaspal vítr, jenž nám málem sfoukl hlavní hangár. Snídani naštěstí tvořil porridge, který mě ze stavu pasivně-vegetativního přepnul do stavu „trochu rychlejší zombie“. Odchod do práce proběhl bez komplikací a dopolední hrabání tak mohlo začít. Práce rychle uběhla, našli jsme jen jedno vosí hnízdo a i sluníčko nás docela šetřilo. Svačina byla dobrá, jen jsme málem ohlodali službu, jež nám nedonesla sladkou tečku. Žádná další zaznamenatečná událost se až do oběda neudála. Služba podala dobrý výkon a čočka s vejcem, cibulkou a okurkou nám chutnala. Jen poněkud neodhadli množství, a tak večeri tvořily mírně upravené zbytky od oběda a od snídane. Na stranu druhou jsme díky tomu dnes měli tři teplá jídla.

V poledním klidu jsme se v počtu tří mužů vypravili trochu zkultivovat, neb jsme naznali, že mastný povlak by se možná dal sundávat i škrabkou. Rybník se tak jevil jako přijatelná alternativa, i když bylo poněkud chladno. Po proražení ledu jsme se stihli umýt dříve, než hladina znovu zamrzla a vrátili jsme se zpět do tábora. Co se v něm dělo během naší nepřítomnosti, nevím.

Odpoledne se neslo ve znamení dvou, pro mě poměrně nezajímavých, her. První z nich spočívala v memorování útržků textů, cizích názvů, citátů i básní a jejich dokonalé replikaci. Memorování není mojí silnou stránkou a tak jsme s Fazolí pojali tuto hru spíše jako rekreační vycházku po lese. Kupodivu jsme toho stihli docela dost, ale ve chvíli, kdy na nás z nejbližšího listu papíru vykouklo půl učebnice anatomie, naznali jsme, že zábavy již bylo dosti a nechali jsme se zkontrolovat. Vzhledem k tomu, že tou dobou už všichni ostatní byli hotoví, tak to ani nikomu nevadilo, neb jsme se alespoň mohli nasvačit.

Po svačině se hrála otázková, nediskuzní, všetečná hra s neoficiálním podtitulem „Co všechno na sebe budeš ochotný vykecat“. Hru jsem hrál už minimálně třikrát, a tak jsem měl dost času se duševně připravit a hlavně si rozmyslet odpověď na otázku, o které jsem věděl, že s největší pravděpodobností přijde. Přišla. Ač jsem původně dost možná neplánoval odpovídat, usoudil jsem nakonec, že když do pekla, tak s parádou a byl upřímný. Zbytek hry bylo sice zajímavé pozorovat a občas i poslouchat, ale úplně tento typ kratochvílí nemusím. Vzhledem k únavě mi to ale dnes nevadilo a byl jsem rád, že se nemusím hýbat. Pro nedostatek událostí jsem pak při rituálu jen sfouknul svíci a vyčkal konce dne, abych mohl jít spát, čímž končí úsek mi svěřený a já předávám štafetu zase o kousek dál.

Shamis

Pátek

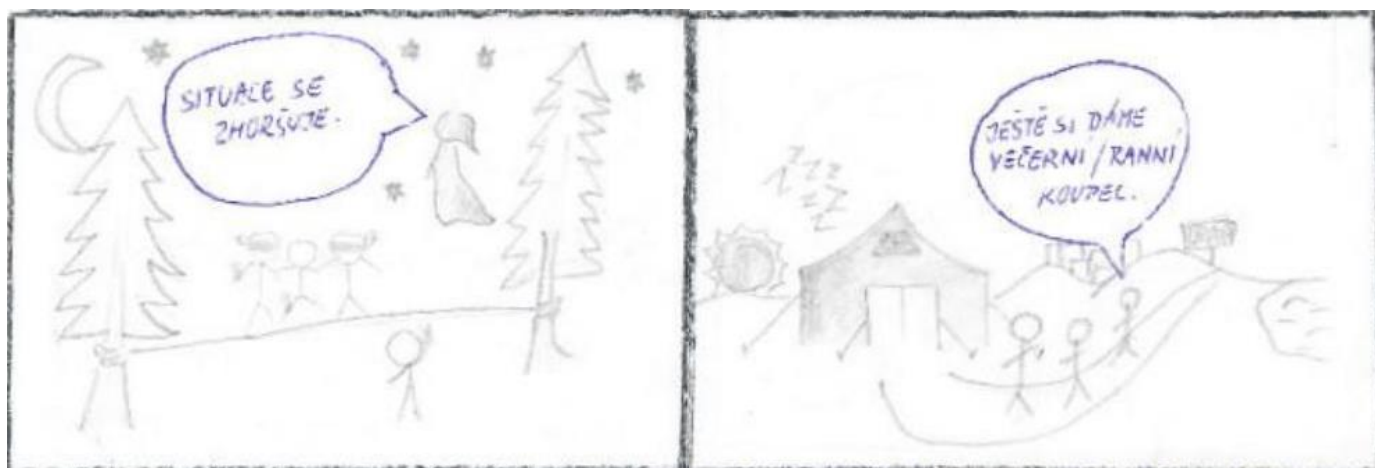
Když jsme byli ráno vzbuzeni, tribuny již byly plné diváků. Diváci očekávali závody koní a vždy velice nahlas křičeli, když koně běželi kolem nich.

Snídali jsme snídaňové chleby a vypravili jsme se na louky. Shrabali jsme zbytky do řádků a u toho byli svědky různých zpěvů, logických hádanek a nadšeného debatění itáků. Odsoda jsme pak řádky kupkovali a do oběda jsme stihli zaplnit celé louky kupkami sena. Letos jsou louky poměrně suché a sena je méně. Chodil jsem při práci bez bot a mám a mám z toho teď hezky tečkované nohy.

Hraběnky a hrabáci se vrátili do tábora a brzy byl oběd (rizoto), u kterého se tábor rozdělil na dvě skupiny – kečupáče a antikečupáče. Rizoto bylo samozřejmě lepší s kečupem. Po obědě nastalo ticho před bouří a prodloužený polední klid většina lidí prospala. Pak přišel bůžek Loki, my si zabalili spacáky a maximálně pět věcí na tříčlennou skupinu. Já (Michal) jsem šel s Žandou a Barčou. Rychlým krokem jsme se vydali na první místo vyznačené v mapě. Kristiána nám zadala logickou úlohu, kdy jsme na základě neúplných informací zjišťovali, kdo chová jednorožce. Zdrželo nás to všechny asi o půl hodiny. U rybníka Vidláka jsme potkali Lokiho, které nám laskavě půjčil své plavidlo, abychom si vyzvedli instrukce v lahvích na hladině rybníka. Rukama jsme tam vcelku rychle dopádlovali, přestože jsme se párkrát zatočili v kruhu – loď měla dlouhou reakční dobu. Instrukce na další den říkaly, že máme ve tři hodiny dalšího dne dojít na místo, kterému se říká Karlín. Cestou tam máme plnit úkoly. Nejdříve jsme se pustili do rozhovoru se starostou. Úřad již byl zavřený, ale paní starostku jsme zastihli doma. Byla velice příjemná a pověděla nám zajímavosti ze života svého i ze života obce. Procházeli jsme Opatovem a potkávali různé další obyvatele, kteří nám povídali o tom, jaká to byla obec před desítkami let. Zašli jsme za panem holubářem, u kterého jsme si pohladili holoubka.

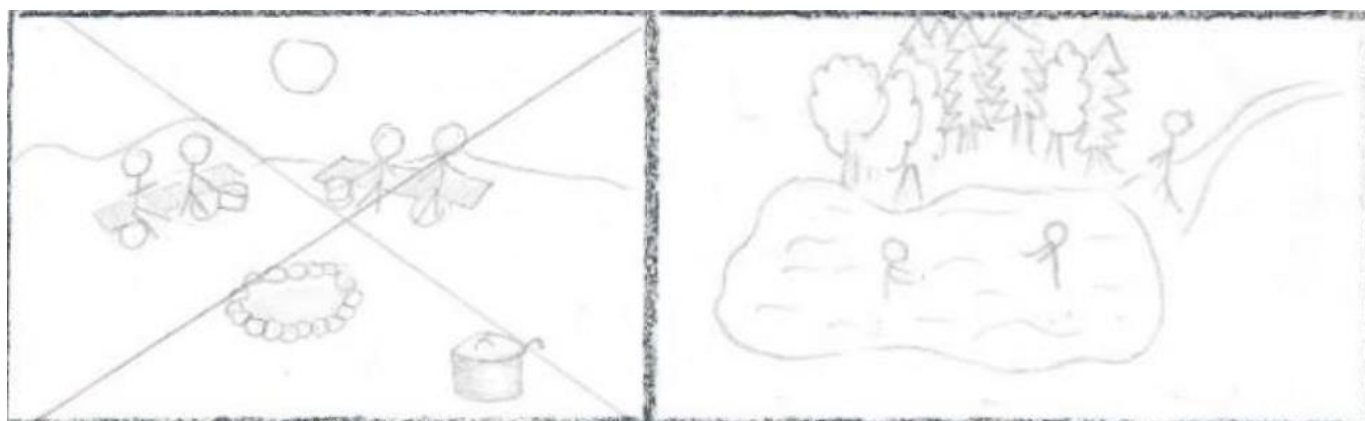
Na zbytek večera jsme vyrazili do přírody a přes maliny jsme došli k rybníku Zlatomlýn. Prohlédli jsme si vodopád, náhodou našli kešku a u velkého dubu na hrázi rybníka uspořádali svatbu Žandy se Zlatodubem. Po rozlučce se svobodou a za zvuku písně přistoupila Žanda ke Zlatodubu a byla oddána oddávajícím Míšou. Svatebčané pohodovali chléb s cibulí a marmeládou a kochali se večerním pohledem na rybník. S přicházející nocí jsme se přesunuli do lesa a na zklidnění jsme vymýšleli text písně. Společně jsme během chvilky stvořili osm slok a byli jsme rádi, že nám tábor dává tolik zajímavých podnětů.

Michal

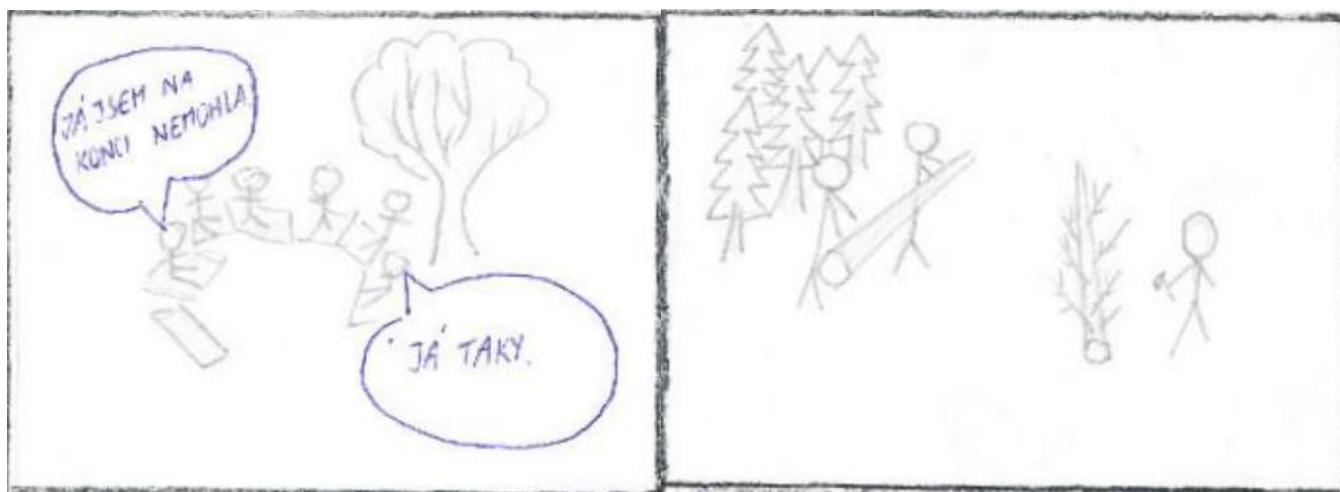
Dnešní den začal dohrávání včerejší hry.

Šli jsme spát pocitově kolem 4.
Někteří si ale prve udělali výlet k poštovní
schránce v Opatově a cestou se zastavili na
ranní koupel v rybníku.

Nevím, v kolik kdo vstával, ale vím,
že jsem zaspala oběd.

V odpoledním klidu šli někteří k rybníku.

Poté jsme probírali pocity z včerejší/dnešní hry.

Po skončení svačiny na nás čekala cesta pro dřevo
a vaření večere.

Na večeri jsme si udělali bramboráky.

Večer jsme si zpřijemnili zpěvem a večerním rituálem.

Žanda

[illegible]

Středa 19.7.2017, 12. den tábora Engmyr

Probouzím se za příjemného šumění lesa. Ležím ve velkém vojenském stanu. Napravo Fazole ještě spí. Eliška vypadá také, že ještě spí. Vlastně většina účastníků či Vikingů ještě spí.

Tiše vyčkám do příchodu služby. Snažím se nikoho nevzbudit, i když mne mé přeležené rameno nutí k otočení a hrozí srážka s Fazolí nebo s Eliškou.

A... již slyším drnkání na kytaru a zpěv. Kdosi ještě roluje stažené plátěné rolety na síťových oknech našeho stanu.

Rychle sundám pyžamo a oblékám si pracovní oblečení. Do těch holínek se mi ale fakt nechce.

A teď rozcvička. Dnes ji vede Jura. Hrajeme něco jako zápasnickou hru. Pořád u toho hu-tutáme. Hra končí nerozhodně.

Po rozcvičce a snídani se vydáváme jako každý den na louky. Tentokrát nám zbývá sklidit kupky sena z horní louky na velkou hromadu v lese. Práce je rychle hotová.

Evka s Kačkou byly mezitím v nemocnici, aby se zhodnotila vážnost Katčina poranění z předchozího dne. Diagnóza zněla: fraktura proximálního článku pravého palce nohy.

Před obědem mám dostatek času a tak si jdu s chutí s ostatními zaplavat do rybníka. Chci ze sebe smýt alespoň trochu potu.

Po obědě ulehám ke spánku. Ještě si najdu pěkné stinné místočko v lese. Šamis zanedlouho kempuje opodál. Asi jde taky spát.

Po probuzení a zazvonění zvonečku, který oznamuje začátek programu, nemám na nic chuť. Musím se jít projít. Asi jsem si ještě nezvykla na tento táborový program, kde je veškerý mimopracovní čas vyplněn aktivitami. Po procházce je mi fajn. Ostatní také vypadají po hře spokojeně. Již z dálky jsem slyšela mohutný smích.

Po svačině následuje druhá část programu, ta vikingská. Převlékáme se do svých kostýmů a vydáváme se hledat všemohoucího Odina. Sdělí nám, že k naší záchraně a záchraně celého Engmyru je třeba vypěstovat 500 pytlů obilí. Tolik! To přece nejsme schopni dát. Všichni jsou unaveni. No nic. Tak zase budeme dřít na poli. Jeden trakař, druhý trakař, kačenky, ploty. Obilí přibývá.

A pak... Objevil se bůh Odin. Je spokojen s naší úrodou a snahou zachránit Engnisse. Jaký je náš cíl? Zmocnit se zlého Lokiho a osvobodit skřítku.

Konala se velká bitva. Přímo legendární. Naši hrdinové bojovali statečně tváří v tvář proradnému bohovi a jeho společníkům. Centrum bojiště byl labyrint, v jehož srdci byl ukryt skřítek Engnisse.

Bylo mnoho zraněných a mrtvých na obou stranách. Dlouho se zdálo, že má Loki převahu. Avšak Vikingové se nevzdávali, a nakonec se jim podařilo bitvu vyhrát.

Večer byl ve znamení oslav. Jedlo se, pilo, zpívalo...

Barča